

9-11 - 1r premi prosa

Autora: Clara Álvarez Bagur

L'AVENTURA DE TORRE BLANCA I EL REI PI

A les teves mans no hi tens un llibre, sinó “el Llibre”. Als teus ulls no hi ha lletres, si no focs artificials que exploten en tocar el cel. Això no són pàgines, sinó... I vaig continuar llegint una bona estona més. Potser et deus preguntar qui sóc jo? Em dic Olir i sóc un esquiol una mica especial, m'agrada molt la lectura, inspeccionar els llocs i viure grans aventures. Sempre vesteixo amb uns pantalons texans i sabates de conjunt amb la meva samarreta de color verd. Els meus millors amics són els elfs, els follets, les fades dels boscos, la Gemma i en Lluc, aquests últims són uns petits humans que són germans i tenen el do de parlar amb mi. A la Gemma li agraden els vestits de pètals i trobar pistes. En canvi, a en Lluc li agraden les coses dolces i enxampar els dolents. Tots tres formen Els Triplet, un club secret que investiga coses estranyes que passen al bosc.

A vegades, no heu sentit o heu vist coses estranyes que passen a dins del bosc? Doncs jo us dic que hi passen coses i que, per a mi, són petites grans aventures que amb la Gemma i en Lluc mirem de resoldre sols o bé amb la resta d'éssers del bosc.

Us diré que fa un temps, a la muntanya del Montseny, hi van enganxar el malvat Cara Grogga intentant robar uns bolets anomenats “pinyalissa”, que són molt perillosos per als pins. Un altre dia, també vam enganxar-lo robant aigua en el Titi, un riu que porta poca aigua, però molt bona per les plantes. O el que va passar a la Penya del Moro, quan el vam enxampar un altre cop intentant pintar, amb una substància que produeix picor a tot el cos al principi i després t'immobilitza, totes les pedres que trobava pel camí... I us podria explicar un munt de coses que fa aquest Cara Grogga, però seria massa llarg, així que us explicaré la meva aventura preferida: Torre Blanca.

Però potser que, abans d'explicar aquesta aventura, us digui qui és en Cara Grogga. El seu nom ho diu tot, és a dir, té la cara ben groga. És un personatge menut, lleig i que sempre està enfadat amb tothom i per tot. A ell només li agrada fer trapelleries.

I aquí us deixo amb l'aventura que més m'agrada.

Tot va començar per les vacances d'estiu. Era el dia més calorós de l'estiu des de feia anys. Ni tan sols es notava un bri de vent i el sol era groc com una llimona que lluia per tot el Bosc. La Gemma, en Lluc i jo vam decidir que marxaríem un cap de setmana a Torre Blanca, un parc que es troba no gaire lluny d'on vivim i on s'està d'allò més bé, perquè i podem trobar arbres, plantes i un llac per a poder-hi fer un bany i així treure'ns la calor. Allà m'allotjaria a

l'hotel Alzin, una alzina rústica, elegant i acollidora. Els meus amics s'estarien en una tenda de campanya, molt a prop. Mentre ells s'estaven instal·lant, jo vaig decidir anar a fer un tomb. Quina va ser la meva sorpresa quan, en arribar als jardins, vaig veure un pomer gegantí florit i hi vaig veure asseguts, en una de les branques, els elfs d'orelles blaves, que són un grup d'elfs capaços d'entendre el que diuen els arbres quan parlen.

Els orelles blaves estaven força neguitosos. Parlaven molt de pressa entre ells, però no s'escoltaven gaire. Era tal l'enrenou que feien que no em van veure com m'enfilava i em posava al seu costat. Havien aconseguit desxifrar el missatge de la pomera. Ens vam saludar.

- Diuen que porten un missatge del...

- ... del Rei Pi -va dir un orella blava jovenet.

- Però quin missatge? -vaig preguntar.

- Està malalt, està malalt... Diu el pomer que està malalt!

- Què farem si el Rei Pi està malalt?

- El rei Pi és l'arbre més vell, més gran i més important de Torre Blanca. Gràcies a ell, hi ha molts animals que viuen al parc. Gràcies a ell, hi ha moltes altres espècies i, gràcies a ell, el parc és viu...

En saber aquest tràgic missatge, vaig anar a correu a avisar la Gemma i en Lluc. El Triplet ens havíem de posar en marxa. Quan es va fer fosc, tots tres vam recórrer el parc. Ens vam adonar que el parc no estava gaire net, que hi havia bosses, papers... I de sobte, oi que no sabeu a qui vam trobar? Doncs sí, en Cara Grog, amb un amic. Tots dos reien pels descosits i, entre rialles, vam entendre que havien estat ells que havien posat verí, pinyalissa, a les arrels del Rei Pi. No ens ho creiem. Ens pensàvem que estàvem sentint una broma, però no, no era cap broma. Vam estar una bona estona pensant com podíem enxampar en Cara Grog, fins que en Lluc va recordar que havia guardat una mica de pintura que el mateix Cara Grog havia utilitzat per pintar les pedres de la Penya del Moro.

En Cara Grog va tastar la seva pròpia medicina. El vàrem atrapar. La veu va córrer i, amb l'ajuda de tots, el Rei Pi, a poc a poc, es va anar recuperant.

La Gemma i en Lluc aprofiten per explicar què va passar als seus amics de l'escola, del barri... I entre tots fan que el parc torni a ser el que era.

Ah! I quan aneu al parc, a veure si hi trobeu l'alzina, la pomera, el rei Pi... Pareu l'orella i obriu els ulls, a veure si ens veieu.

Fins a la pròxima aventura o, més ben dit, fins que en Cara Grogga es fiqui en un altre embolic.